

Motion till riksdagen

1988/89:U420

av Ingela Mårtensson (fp)

Medling mellan stater

I ett historiskt perspektiv var 1988 ett händelserikt år inte minst med tanke på freden i världen. Många långvariga konflikter närmade sig lösningar på fredlig väg, såsom konflikterna Irak-Iran, Afghanistan-Sovjet, Namibia-Sydafrika och Västsahara-Marocko.

Det är den väg som fredsarbetet i mycket högre grad måste rikta in sig på. I dag satsas mängder av resurser på det militära försvaret, medan det satsas förhållandevis lite på att lösa konflikter på fredlig väg.

Sverige har under årens lopp genom sin neutralitetspolitik kunnat bidra till arbetet med fredlig utveckling i världen genom att erbjuda tjänster, t ex medlaruppdrag, både inom och utom FN. Svenskar har regelbundet kommit att anlitas för medlaruppdrag i FN:s tjänst. Bland dem kan nämnas Folke Bernadotte (den israelisk-arabiska konflikten 1948), Gunnar Jarring (Kashmir 1957, Mellanöstern 1967) Olof Rydbeck (Västra Sahara-konflikten 1976) samt Olof Palme (Iran-Irak 1980). Nu senast i palestinafrågan har Sverige också gjort betydande insatser för att nå en lösning på fredlig väg.

Riksdagen har tidigare behandlat frågan om ett medlingsinstitut. Riksdagen uttryckte därvid sympati för tanken på en praktiskt inriktad fredsverksamhet. En mindre institutionaliserad upplägning med ett nätverk av personer vilkas tjänster skulle kunna erbjudas på ett tidigt stadium av hotande internationella konflikter ansågs vara en intressant möjlighet. En majoritet i riksdagen ansåg dock att det ankom på regeringen att pröva förutsättningarna för en sådan verksamhet.

Regeringen har hittills inte presenterat något förslag i den här riktningen. Därför föreslår jag att regeringen får i uppdrag att komma med ett sådant förslag.

Hemställan

Mot denna bakgrund hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag om hur ett medlingsinstitut skall kunna organiseras.

Stockholm den 25 januari 1989

Ingela Mårtensson (fp)